

NUMĂR FESTIV ÎNCHINAT CELEI DE-A XXV-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

Sărbătorile

BCU Cluj-Napoca

BCPER202305543

REVISTA C. U. A. S. DIN INSTITUTUL DE MEDICINĂ - TIMIȘDARA - ANUL V - NR. 23 - DEC. 1972

Oadă țării mele

In țara mea pământul e sărut
Și brațe se închină să îl soarbă
cu dor flămînd și cu o sete oarbă,
cu visul arcuit spre prea înalt
de la un lan și pînă la celălalt
și din Carpați și pînă-n tărîmul pontei
unde vapoare-mpotmolesc talaz
și dorul stă de veghe drept și treaz.

Pământul meu, tu, glia mea bătrînă,
aici și păsările-nvață să rămînă
și rîuri s-ar întoarce înapoi;
ești chipul așteptatei ploii,
sudaorea scursă-n brazdă din bărbie,
strugur răscopt cu coaja străvezie,
lîcoarea dulce, albă, pămîntescă,
copilul care-nvață să se nască.

Pământul meu, străvechiul meu tărîm
în pumn strîngi lut cleios de lingă Tapac,
din tine ne-nălțăm și coborîm
cu drumurile ce au dus la Rim,
cu visul licărindu-ne sub pleoape
și arcuindu-se spre prea înalt,
cu dor flămînd și cu o sete oarbă.

In țara mea pământul e sărut
Și brațele se închină să îl soarbă.

RODICA COJOCARU

Pentru cei de-o vîrstă cu țara

Acum, cînd istoria poporului român renaște sărbătorește în gîndire și trăire prin faptă; acum, cînd trăirea prin faptă implică dăruire pentru un ideal care se cheamă fericirea întregii națiuni și a tuturor care se bucură de pîinea, și soarele, și căldura acestor meleaguri; acum, cînd Aniversarea înseamnă cînstire a țării și-a fiilor ei, acum ne mîndrim cu trecutul victorios și făurim viitorul.

Cînd douăzeci și cinci de ani de libertate și putere înseamnă conducerea întregii societăți de către cel datorită căruia sîntem un nume cînstit între popoare, noțiunea de muncă a noastră înseamnă rodul muncii noastre pentru noi. Cînd atmosfera Aniversării proclamării Republicii trezește noi eforturi creatoare pentru propășire, mobilizînd elanuri.

Cînd ultimele zile ale anului înseamnă bucuria realizărilor în fabrici și uzine, sau noi și mărețe mobilizări de energie pentru îndeplinirea directivelor trasate de partid. Cînd anul care se încheie aduce mai multă pîine și mai mult rod al plăsurilor strămoșești, darnice cu dăruirea.

Și mergi cu gîndul înapoi, la ziua și anul încrederii prime în cei care conduc țara, la istoria apropiată a ceea ce a însemnat instaurarea dreptății și cinstei, a înțelepciunii. Adică, Republica.

Îmbogățită neconținut cu noi și ample semnificații de ordin politic și social, de la nivel de conștiință, muncă, comună, oraș, la scara întregii țări, abolirea monarhiei a însemnat deschiderea largilor perspective ale realizărilor ce au urmat. De la naționalizarea industriei, cooperativizarea agriculturii, ridicarea conștiinței și transpunerea ei în fapte. Cuvintele dr. Petru Groza, rostite în Proclamația guvernului din 30 Decembrie 1947, răsună și astăzi, peste ani, ca mărturie a clarviziunii politicii partidului nostru, confirmate de tot ceea ce înseamnă astăzi România pentru sine și în lume: „Monarhia constituia o piedică în calea dezvoltării țării noastre spre un regim de democrație populară care să asigure tuturor celor ce muncesc bunăstarea materială și culturală, să asigure independența și suveranitatea poporului român. Prin înlăturarea monarhiei se deschid democrației noastre populare noi căi de mărețe înfăptuiri”. Și gîndul te duce înapoi, dintr-o mîndrie justificată și ușor de înțeles, și la eminentul om de știință și cetățean patriot, dr. C. I. Parhon, primul președinte al Prezidiului Republicii Populare Române, care a militat cu fermitate, de-a lungul întregii sale activități științifice și revoluționare, pentru adăugarea de noi valențe umane noțiunii de medic.

Și gîndul te duce înapoi, dintr-o justificată mîndrie, la eroica clasă muncitoare din țara noastră, la perenitatea cuceririlor sale revoluționare, deschizătoare de eră comunistă. Și pentru toate acestea, conduși de partid, toți cetățenii României socialiste, își aduc astăzi contribuția în muncă și gîndire, la ridicarea pe noi culmi a patriei noastre, pentru înfăptuirea celei mai înalte forme de organizare a societății umane, societatea comunistă.

Acelui an, acestei legități istorice, și tuturor transformărilor revoluționare pe care instaurarea Republicii le-a determinat, noi, tinerii de astăzi, ne străduim să le aducem prinosul de prețuire prin muncă plină de dăruire, întîmpinînd creator aniversarea celei mai ample confirmări a încrederii în propriul destin al patriei noastre, în evoluția mereu ascendentă a societății noastre. Făcînd din documentele Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, din justețea principiilor forului nostru călăuzitor, din fermitatea și clarviziunea secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, un stîndard al întregii noastre activități, tineretul român privește cu încredere și participă cu responsabilitatea maturității sale revoluționare demne de cuceririle înaintașilor, la ridicarea patriei pe culmile progresului și ale civilizației.

Făurim viitorul cu țaria acestor ani, douăzeci și cinci, de certitudine și libertate.

HORIA CRIȘAN

Relația profesor - student și valoarea sa instructiv-educativă

Interviu cu prof. dr. ALEX. ȘOFLETEA
prorectorul Institutului de medicină din Timișoara

Ne adresăm, de această dată, prof. dr. ALEXANDRU ȘOFLETEA, prorectorul Institutului de Medicină Timișoara, rugându-l să ne destăinuască din bogata sa experiență științifică și didactică din sentimentele generate de activitatea pe care o desfășoară cu studenții, ca eminent maestru al școlii medicale timișorene.

— Care credeți că este marea misiune a profesorului?

— Marea misiune a profesorului este aceea de a forma cetățeni, în sensul formării specialiștilor cu o personalitate bine definită, morală.

— De câte ori vi s-a întâmplat ca dintre foștii studenți să vă alegeți viitori și valoroși colaboratori?

— N-am avut deseori prilejul să fac lucrul acesta, cu excepția a doi tineri colaboratori, pentru că sîntem limitați de posibilitățile de încadrare ale normelor didactice. Pot însă afirma că am avut plăcerea ca foști studenți, în cariera lor medicală de mai târziu, acolo unde munceau, să fie capabili să rezolve probleme dificile, de ordin profesional, datorită pregătirii lor în facultate și, mai ales, să-și amintească, în împrejurări de ordin profesional sau social, de fostul lor profesor. Un fost student de-al nostru, medicul Horia Radu, care este în prezent un cunoscut specialist în patologia neuromusculară, atît în țară cît și peste hotare, și care conduce un serviciu de specialitate, într-un interviu pe care îl acordă, nu cu mult în urmă, unui ziar central, la întrebarea dacă dintre foștii săi mentori medicali poate aminti pe cineva, a avut amabilitatea să mă citeze, ca fost profesor de la Timișoara, drept acela care i-a inspirat dragostea pentru această specialitate. Trebuie să mărturisesc că o asemenea declarație din partea unui om de o valoare profesională recunoscută, mi-a făcut multă plăcere.

— Cum credeți că influențează pasiunea profesorului, în prezentarea cursului spontan, pregătirea studenților? Sau, dacă vreți, care ar fi modalitatea cea mai bună pentru crearea unei adevărate comuniuni spirituale între profesor și student?

— Această comuniune spirituală dintre

dascăl și elev trebuie urmărită ca țel permanent. Această îndatorire revine, în primul rînd, dascălului. El trebuie să insufle studentului pasiunea pentru materia pe care o predă și nu poate transmite o asemenea pasiune dacă nu este el însuși pasionat de ceea ce prezintă studenților. Dar lucrul acesta nu este suficient, pentru că este nevoie și de o tehnică de intercomunicare. Și, mărturisesc că și acum, spre sfîrșitul profesiei mele mă mai întreb care ar fi metodele cele mai bune pentru realizarea acestei legături afective. De-a lungul celor peste treizeci de ani cît numără activitatea mea didactică de pînă acum, am trecut prin mai multe modele de predare a cursului, începînd cu modelul clasic și pînă la predarea unui curs într-o manieră mai apropiată studentului, pentru ca, în ultimii ani, să încerc să pătrund în mijlocul studenților, să mă apropiu de ei printr-un curs pe care eu îl numesc dialogat. Încerc în felul acesta să-mi învioriez și relievez expunerea prin întrebări care se adresează studenților, întrebări care să stimuleze interesul și atitudinea lor rațională față de problemele expuse. Apoi, prin exemplificări din cazuistica proprie, pe care caut să le fac cît mai ilustrative, urmăresc să le transfer ceva din experiența mea. Am avut sentimentul că această modalitate ar constitui un progres al tehnicii de expunere a cursului.

Consider că pentru un profesor este în același timp important ceea ce nu trebuie să spună în comparație cu ceea ce trebuie să spună. Adesea sîntem tentați, în timpul cursului, să intrăm în amănunte care nouă ne fac plăcere, care pentru noi sînt stimulatoare. Dar un profesor trebuie să știe unde să se oprească, renunțînd la detaliile neesențiale. Și acest lucru este deosebit de important pentru studenți, căci altfel îi obligăm la eforturi suplimentare inutile și derutante.

— Care credeți că este rolul manualului în viața studentului?

— Desigur, manualul este necesar. Lucrurile, detaliile, se învață după manual, și nu după un singur manual, cîi după mai multe. Uneori în facultate, alături cu mult timp după terminarea facultății, ti-

nărul învața să se descătușeze din această dependență față de manual. Este adevărat că și manualul poate realiza un dialog între autor și cititori dar acest contact interuman nu este atît de direct și de pregnant, ca în relația directă între profesor și student. Este aceeași deosebire ca cea dintre o conversație în doi și o scrisoare; o scrisoare poate fi emoționantă, dar suportul afectiv pentru detaliul mnemonic ia ființă prin atitudine și reacții spontane, care pot exista și într-o scrisoare, dar mult mai puțin într-un manual.

— Cum credeți că, la alte specialități, se realizează această comuniune, cînd profesorul întîlnește și cunoaște studentul abia în ziua examenului, în timpul anului acest contact fiind întreținut doar de șeful de lucrări sau de asistent?

— Simpla întîlnire a cadrului didactic de predare cu studentul la examen nu este suficientă. La catedra de neurologie aplicăm cu rigurozitate o tehnică în urma căreia ne creem o imagine cît mai complexă despre fiecare student pînă la sfîrșitul anului, pentru o cunoaștere cît mai aprofundată și temeinică a sa. Studentul știe, de exemplu că este examinat și notat în timpul stagiului de fiecare dată, că prezențele sau absențele la curs și la stagiu sînt și ele menționate, că asistentul face o caracterizare despre atitudinile și despre comportamentul său și că, prin informații suplimentare, încerc să-mi formez o imagine completă și reală despre personalitatea sa profesională și socială.

— Ce rol conferiți unei culturi generale cit mai bogate în universul spiritual al studentului medicinist?

— Nu numai în universul spiritual al studentului medicinist; orice om, indiferent de profesiunea sa și indiferent de studiile sale, are nevoie de un orizont cultural cît mai larg. În primul rînd, pentru că această cultură aduce fiecăruia dintre noi foarte multe exemple demne de urmat, foarte multe situații de adoptat sau de evitat. Sau, cu alte cuvinte, învățăm din modelul altora, ori din informațiile prezentate de alții. Or, cu cît această cultură este mai largă, cu atît aceste informații sînt mai bogate și mai variate. De la informații de literatură, pentru că, în general, se face confuzie între cultură generală și cultură literară, pînă la cele mai variate domenii de cunoaștere. Personal, mă interesează foarte mult aspectele economice, de politică economică ale progresului; există o poezie a cifrelor care sugerează ample transformări de ordin economic ale societății noastre. Vorbim de un ritm de dezvoltare de 12,5% în țara noastră — se creează deja un impuls pentru visare în viitor.

— Adesea relațiile dintre oameni sînt de natură subiectivă. Fiecare din generația dvs. a avut cîte un maestru pe care a tîns să îl ardeze. Cum vă explicați faptul că generațiile actuale de studenți cunosc acest fenomen în mai mică măsură?

— Realizarea de sine nu înseamnă altceva decît cultivarea la maximum a însușirilor înnăscute. Dar tineretul de la noi, ca și cel de preturndeni, este altul decît cel de acum patruzeci sau cincizeci de ani. Ceea ce se manifesta astăzi în contextul relației maestru-discipol, nu este o renunțare la modele de urmat; emulii nu au dispărut, dar s-a produs o translație, în general, în năzuințele tinerilor, ale studenților. Civilizația secolului nostru este o civilizație a tehnicii, a eficienței. Năzuințele tuturor sînt îndreptate spre eficiență și realizarea programatică și, implicit, către forță creatoare de concret.

— Prin ce se deosebește studentul de astăzi de studentul generației dv.?

— Cei din generația mea își îndreptau năzuințele către realizarea unei personalități armonioase de tip umanist. Iar eforturile făcute în acest sens nu se raportau întotdeauna la realitatea imediată. Alceva mă surprinde însă mai mult la studenții noștri. În marea lor majoritate, nu se interesează să învețe o limbă străină. Nu cred că acest lucru se datorează faptului că au o literatură medicală română bogată, mai bogată chiar decît a multor țări cu veche tradiție culturală, literatură pe care generația noastră nu o avea devenind astfel imperios necesară învățarea unei limbi străine. Dar noi făceam acest lucru pentru însăși dezvoltarea personalității noastre, fără a urmări un efect practic imediat. Or, această calitate, constat că lipsește adesea studenților din generația actuală. Tinerii de astăzi nu trăiesc fără idealuri, fără modele de eroi. Dar și-au ales alte modele de eroi. Iar modul lor de a privi lucrurile implică o atitudine dinamică față de existență, o atitudine determinată de condițiile epocii noastre. Este însă cu adevărat nevoie ca toți studenții să înțeleagă mai bine necesitatea participării lor mereu mai active la viața socială, cu toate implicațiile ei, la viața politică a societății românești contemporane. Dezinteresul unor mă nemulțumește. Personal, urmăresc progresul tehnic al țării noastre și fac lucrul acesta pentru că am nevoie de el, pentru că mă tonifică. Și mărturisesc cu tristețe faptul că nu am văzut la mulți dintre studenții cu care am stat de vorbă, un interes asemănător. Desigur că există și alții de tineri, dar ei sînt încă puțin numeroși, prea puțin numeroși față de cît ar trebui să fie. Premiza oricărei realizări este impulsul afectiv. Iar dorința de mai bine pentru țara ta se traduce nu numai prin interesul pe care ți-l manifesti pentru profesiunea aleasă, ci și prin participarea afectivă și efectivă constantă la evoluția mereu ascendentă a țării, prin participarea ta directă și multilaterală la acest proces.

— Nu întotdeauna cînd vrei să fi corect, ești și bun cu semenii. Pentru care latură ați optat, în cazul în care ele s-ar exclude reciproc?

— Pentru corectitudine, pentru că bunătatea variază foarte mult în rezultatele ei concrete în raport cu circumstanțele. Un conducător bun, un părinte bun, este adesea un conducător rău, un părinte rău... Pentru că, din prea multă bunătate, tolerează abateri de la exigențele sociale. Același lucru se întîmplă și în cadrul relației profesor-student. Nu avem dreptul să nu fim corecți; sînt comandanamente mai presus de noi care ne împing acest lucru. Cu atît mai mult cu cît este mai comod să fi bun decît să fi drept. Nimeni nu are dreptul de a nu fi drept, considerînd că, în felul acesta, este bun cu semenii săi.

Interviu realizat de
HORIA CRIȘAN

medalion de poezie RODICA COJOCARU

O față țese cîntec din tainele și iubirile pămîntului. Impletește versurile solemne cu candoarea unică a tinereții. Și se nasc poeziile. Din liniștea lor răzbat furtunile primelor trăiri, și curajul, mai ales curajul de a încerca să descifreze viața minunată și fascinantă, așa cum o vede tinăra poetă RODICA COJOCARU.

M. V.

iubite, iarna e aproape

*Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
cu trupuri răstîgnind catarge,
rememorînd în noi un țărîm
cu gerul tot mai mult de săbii.
Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
cu trupul sfîrtecînd corali
și pleoape scoici ca să aduni
uscate fluvii și oceane,
nisipul noilor furtuni;
refluxul să nu te mai mire
cînd ruptă, rădăcina-n țărîm
va tremura puțin, subțire;
corăbii cu sternul spart
vor fi departe atunci de geruri
de lupi hulpavi cu foame-n gheare,
sînt iarna tot mai tare doare,
un viscol năucindu-mi trupul
cu geru-i tot mai mult de săbii.
Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
în trupuri răstîgnind catarge,
rememorînd în noi un țărîm.*

STUDENȚII '47

— Din destăinuirile studenților mediciniști ai anilor 1947 —

Șef de lucrări dr. MARIA DRAGAN

— Astăzi avem incomparabil mai multe și mai variate posibilități de studiu și informare față de trecut. Care erau aceste posibilități pe vremea studenției Dvs?

— Posibilitățile de studiu și informare de care beneficiază astăzi studenții și cadre didactice deopotrivă, sînt incomparabile cu cele ale studenției mele, nu numai pentru că Institutul de medicină din Timișoara era în primii ani de activitate și nu avea o bază materială formată, ci și pentru că treceam prin primii ani grei de imediat după război. Situației de atunci, cînd materialul informativ era redus în primii ani de studiu numai la notițe și lecții multiplicare prin dactilografieră, fi stă în față astăzi abundența de trata-

bină cu curățenia și naturalețea în comportare.

— Este cunoscut faptul că vizitați adesea căminele studențești. Ce aspecte v-au reținut în mod deosebit atenția?

— Totul. Cînd intru într-o cameră din căminul studenților de astăzi, mă impresionează confortul și atmosfera particulară datorită preocupării majorității studenților de a-și crea un climat plăcut și civilizat. Situația studenților căsătoriți, cărora li s-au creat condiții deosebite în cadrul căminului, o apreciez cu atît mai mult cu cît mă gîndesc la condițiile în care am petrecut primii ani de căsătorie fiind încă studentă.

Impotriva cazurilor izolate de stu-

trăit în primul, an de studiu medical proclamarea Republicii și abolirea monarhiei. În condiții de studiu asidue, fără a avea însă înlesnirile, avantajele de care se bucură studenții astăzi, mediciniștii de acum douăzeci și cinci de ani au căutat să învețe serios și să îmbine activitatea social-obștească foarte activă de atunci cu o pregătire profesională cît mai temeinică; eram doar studenții din primul an de studiu în primul an al Republicii Populare Române.

Acest spirit combativ care cerea efort, entuziasm și multă dăruire, ne-a fost insuflat de comuniștii studenți și cadrele didactice. Ei ne-au ajutat să ne organizăm pe an Comitetul UNSR, apoi UTM și sindicatul studențesc, ne-au mobilizat la participarea pe marile Șantiere Naționale ale tineretului de la Salva-Vișeu și Bumbesti-Livezeni, la acțiunile politice, manifestații, mitinguri, munci voluntare pentru organizarea laboratoarelor de Anatomie clinică, a litografiei IMT, sau la construcția liniei de tramvai Ronaț (nr.8), campanii sanitare antitifice, antimalarice.

În această perioadă „fierbinte” de șase ani, sigur că am reușit să ne cunoaștem bine și nu m-am îndoit niciodată că unul din colegii mei de grupă, foarte serios pregătit, cu mult talent didactic, manifestat cu ocazia repetițiilor pentru examen, făcute în grupă, nu va fi odată un medic binecunoscut în țară și peste hotare. Este vorba de conf. dr. Géza Deutsch M. D., șeful disciplinei Biochimie clinică a IMT.

La fel, devotamentul manifestat față de bolnavi, față de Clinica de chirurgie condusă de prof. dr. doc. Ioan Mureșan, pe care l-am observat la colegii mei din anul IV, Gruia Crișan și Alexandru Mihăilescu, m-a făcut să cred că vor fi chirurgi buni, fapt care s-a adeverit: amîndoi sînt medici primari chirurgi; primul este șef de lucrări al clinicii în care a crescut, iar celălalt este șeful secției de chirurgie a Spitalului din Sînnicolau Mare. Lista este însă destul de mare căci mulți colegi de-ai mei sînt astăzi cadre didactice, medici primari șefi de secție sau de circumscripție, cunoscuți pentru devotamentul lor față de bolnav și pentru un înalt spirit civic.

Nu fără mîndrie menționez că din foștii mei colegi de an s-a recrutat un număr mare de cadre didactice ale institutului nostru.

— Ni se reproșează de foarte multe ori că nu știm cum să ne

utilizăm timpul liber. Dacă ne puteți împărtăși cîte ceva din „rețeta” pe care ați utilizat-o cînd erăți student?

— Referitor la repartizarea „bugetului de timp” și, în cadrul acestuia, a „timpului liber”, cred că nu există timp liber, ci spațiu și timp rezervat practicării sportului (condiția bună fizică este absolut necesară oricărui medic fie generalist, chirurg sau chiar... anatomist), frecventării unor spectacole cultural-sportive, citirii cărților de cultură generală, organizării și efectuării excursiilor sau petrecerilor studențești. Personal, cred însă că totul trebuie subordonat țelului principal: acela de a deveni un bun medic, deci pregătirea profesional-socială. O seară în timpul săptămînii și serile de sîmbătă și duminică sînt absolut suficiente activităților paraprofesionale, restul trebuie dedicat studiului; altă cale de mijloc nu există.

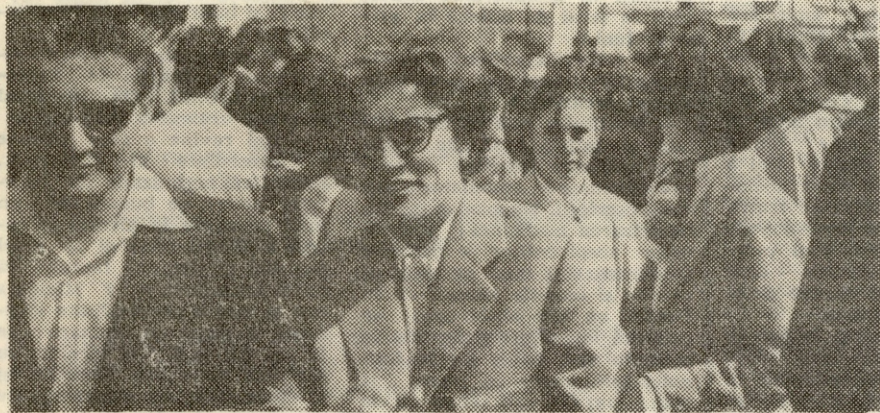
— Cum îi socotiți pe tinerii de astăzi?

— Aprecierile făcute de către o generație mai vîrstnică și adresate altei generații, mai puțin vîrstnice (ca să nu supărăm pe nimeni) au fost făcute, sînt făcute și vor fi făcute. Unii au cucerit puterea, alții au consolidat-o, alții o desăvîrșesc, alții o perfecționează și o ridică la valențe superioare, fiecare generație cu drepturile și îndatoririle ei, cu perfecțiunile și greșelile etapei respective; așa este în societatea noastră, fie că este vorba de oameni care lucrează cu brațul sau cu mintea, ori cu amîndouă. Fiecare reprezentant al unei generații consideră, pe drept cuvînt, că „ai lui” au făcut tot ce era posibil și, dacă ar fi avut condițiile „generației tinere”, ar fi făcut și mai mult și mai bine. Așa este firesc și omenesc, așa veți face și dumneavoastră, iubiți studenți, deja peste zece ani!

— Ați vrea să ne spuneți cum a decurs primul Dvs. examen de anatomie?

— În privința unor amintiri de acum 24—25 de ani (anul I—II) desfășurate în laboratorul de anatomie unde lucrez și acum, îmi amintesc oricînd merg la „examinare”, de data aceasta pe lungul coridor al anatomiei, coridorul speranțelor care, din păcate, uneori sînt iluzii deșarte; mă gîndesc dacă și examinații mei sînt tot așa de emoționați, de înfricoșați și totuși, destul de siguri de cunoștințele lor, copleșiți nu de voce și atitudinea examinatorului, ci mai mult de imensitatea Anatomiei, acel A mare al medicinei. Atunci, îmi pare rău că am ridicat eventual vocea, și caut să destind atmosfera Am dat primul examen cu prof. Iagnov Zalman, organizatorul Catedrei de anatomie din IMT, care apoi a devenit maestrul meu de anatomie în condiții, zic și eu ca un reprezentant al generației mai vechi, cred, cu mult mai riguroase decît le facem acum, însă cu aceeași exigență, cu obligativitatea de a pune mereu accentul pe legătura onto și filogenetică și importanța practică medicală a formațiunilor anatomice. Menirea noastră este să facem ca acest „examen cheie” al preclinicului să fie cît mai temeinic pregătit, cu toate mijloacele moderne pedagogice, inclusiv noul cabinet de studiu individual, în tot cursul anului școlar, și să eliminăm orice tendință de pregătire după procedeul muncii în salturi.

Interviuri realizate de Pavel Parea

te, manuale, cursuri, atlase și îndreptare de lucrări practice și nu mai puține reviste de specialitate, congrese, simpozioane, conferințe etc.

— Trecînd puțin dincolo de aspectul pregătirii strict profesionale a studenților, ați avut și Dvs. colegi, dar mai ales colege extravagante sau, mai bine zis, de un modernism greșit înțeles?

— În anii studenției mele mai stăruiau încă mijloace materiale diferențiate, care dădeau unora dintre colegii noștri posibilitatea să-și etaleze aceste mijloace prin îmbrăcăminte „la ultima modă” și viața de bani gata.

Aspecte de modernism au fost, sînt și vor exista întotdeauna, reflectînd o latură a progresului și nu sînt deloc supărătoare cîtă vreme bunul gust se îm-

denți care nu apreciază valoarea mijloacelor de trai care li se oferă și refuză să participe la menținerea atmosferei de liniște, curățenie și ambianță, trebuie să se ia o atitudine unanimă și fermă.

— Sînt poate puțin indiscret cînd mă întreb... regretați sau, mai bine zis, ați regretat vreodată viața de studentă?

— Nu cred că se poate vorbi de o „viață de studentă” cînd în paralel cu pregătirea profesională ești obligat de împrejurări să-și câștigi existența. Participînd însă pe tot parcursul celor douăzeci și șase de ani de activitate cu studenții, la diferitele lor manifestații, am încercat de fiecare dată un dublu sentiment: acela de plăcută trăire a vieții de student, ca și acela de regret că nu am avut condițiile lor la timpul potrivit.

Conf. dr. NICOLAE ROTENBERG

— Vă rugăm să vă întoarceți pentru cîteva clipe cu gîndul la perioada cînd erăți student?

Ați avut colegi de care, în timpul facultății, v-ați îndoit că ar putea

ajunge nu numai buni medici ci chiar renumiți?

— Sînt absolvent al Institutului nostru din seria de studenți 1947—1953, deci fac parte dintre studenții care au

Escală

De unde vin?
Din zările egale
din care muști fără să-ntrebi
cu tremurînde poște animale.
Și cine sînt?
Nebunul sau profetul,
Săgeți de gînd
Și gînduri săgetate.
Inorog chiar pînă-n brîu,
suferința totuși sînt
de nedevenire rîu
de nedevenire piatră.
De la măduvă și os
poate aș și Asklepios.
Sînt chinul copacilor goi,
pustiul care țipă
cu febre între ploii,
și pas gonit, de cerb.
Știu bine, numai vîntul
m-ar suplini superb.
Nebunul, sau profetul?
Săgeți de gînd sau poate
doar gînduri săgetate.

R. C.

Fîntînile

Cine mă cheamă?
La mine sînt fîntînile sub pleoabe.
Tăceri de bucurie sau de teamă
mă vor aproape?
Cine mă cheamă,
nu știe,
fîntînile-s adînci
și veșnicie?
Cine mă cheamă?
La mine sînt fîntînile, sub pleoabe,
Aleargă depărtările să scape
i-e teamă...

Între 15-17 decembrie 1972 a avut loc la Institutul de medicină din Timișoara primul Colocviu Național al Artei teatrale studențești din țara noastră. Despre semnificația, lucrările și concluziile acestei manifestații studențești, în numărul viitor al revistei noastre.

Cei în care te regăsești

„Patria sînt eu, ești tu, e tot ceea ce iubim, tot ceea ce visăm, tot ceea ce va fi cînd nu vom mai fi.”
R. Rolland
„Libertatea și progresul constituie nu numai țelul artei dar și al întregii vieți.”
L. van Beethoven
„Revoluția e accesul de minie al adevărului.”
V. Hugo
„Viața nu este nici scop, nici mijloc; viața este un drept. Viața vrea să valorifice acest drept împotriva morții care încrimenește, împotriva trecutului, și această valorificare este revoluția.”
H. Heine
„A sluji patria e jumătate datorie; a sluji omenirii e cealaltă jumătate.”
V. Hugo
„O națiune are dreptul să se conducă după interesul ei în marginea cerințelor morale, fără îndeplinirea cărora se săvîrșește o derogare de la umanitate.”
N. Iorga
„Ce sînt toate frămîntările popoarelor decît năzuința de a realiza ideea dreptului său, de a apăra această idee, atît în relațiile dintre popoare, cît și în acelea dintre clasele sociale.”
N. Titulescu

STUDENȚII '72

Interviu cu Președintele C.U.A.S. din I.M.T., studentul DAN POENARU

De obicei, când te afli la capătul unui drum în viață, te întorci măcar o dată cu gândul înapoi, încercând să vezi ce ai reușit să realizezi din tot ce ți-ai propus la început, încercând să-ți amintești de clipele plăcute și mai ales de ele.

Uneori privești cu plăcere, cu satisfacție pentru tot ce ai realizat, dar în același timp poate cu nostalgie și regret.

În fiecare an, o promoție de studenți ai institutului nostru părăsesc sălile de curs, laboratoarele, cadrele didactice care s-au apropiat cu căldură de ei, făcând loc altor studenți avizi de a pătrunde tainele profesiei de medic.

În scurt timp va părăsi institutul o nouă promoție, o promoție care cuprinde studenți ale căror nume s-au făcut binecunoscut nu numai în institutul nostru ci și în întreg centrul universitar.

Pentru a afla câteva amănunte despre această promoție care se află la răscrucea a două drumuri, m-am adresat colegului nostru, Dan Poenaru, care a avut amabilitatea de a-mi răspunde la câteva întrebări.

— În primul rând, cum ți s-a părut că au trecut anii de facultate?

— În timp, au trecut foarte repede; numai în sesiune îmi aminteam cu adevărat de facultate și asta poate pentru că am trăit intens. Am făcut foarte multe lucruri.

La început eram mai optimist, credeam că voi avea mai mult timp la dispoziție, credeam că pot merge când doresc la un spectacol de operă, că pot citi în liniște o carte. M-am convins pe parcurs că uneori e destul de greu să rupi câteva ore pentru un spectacol.

— Ideal ar fi să nu regretăm niciodată un lucru făcut. Poți spune același lucru despre alegerea facultății?

gerea facultății? Dacă ai fi din nou licean, ți-ai îndrepta pașii spre aceeași facultate?

— Sigur că da! În clasa a VIII-a îmi intrase în cap medicina înainte de asta. În clasa a V-a, am făcut un Sokolski Bouillaud. Am stat mult timp în pat. Mă temeam de o sechelă cardiacă. Atunci m-a impresionat mult felul în care am fost tratat și îngrijit.

Aceasta a avut un rol important dar nu primordial în alegerea profesiei. Au început anii de liceu care m-au maturizat. Am vrut întotdeauna să fiu cinstit față de mine. A trebuit să-mi răspund în primul rând mie, care ar fi facultatea în care aș da într-adevăr cel mai mare randament. Și am găsit-o! Aceasta nu înseamnă că nu am avut momente de depresiune, pe care însă le-am învins.

— Care sînt amintirile care ți s-au întipărit pregnant în memorie și pe care le vei duce cu tine la sfîrșitul facultății?

— Nu voi uita prima zi de facultate când curiozitatea se amesteca și cu puțină timiditate, frică, uimire, admirație pentru colegii mai mari și dascăli, apoi

lecția inaugurală ținută de prof. N. Dragomir.

Voi duce cu mine amintirea clipelor petrecute în cămin, în camera 14 în care locuim 9 colegi. Printre ei se aflau: Furnică Cristian, Vancu, Corlan, Felzer și alții. Aici ținam adunări politico-ideologice care durau uneori o zi și o noapte. Aici a apărut prima dată ideea „Scalpelului”, a formației de teatru și a altor probleme rezolvate ulterior. Eram foarte buni prieteni, iar prin amintirile care ne-au legat, vom rămîne prieteni și pe mai departe.

Mi-au rămas adînc întipărite în memorie figurile unor dascăli care m-au impresionat în mod deosebit: prof. Alex. Sofletea, prof. N. Dragomir, conf. N. Rottenberg, prof. Georgescu D., prof. Gavrilescu, prof. D-tru Popescu, conf. Petru Rădulescu, regretatul prof. Bulbuca și alții, cărora le păstrez o vie recunoștință pentru ce m-au învățat.

— Cum vezi tu studentul medicinist în contextul studenției în general?

— Și studentul medicinist din țara noastră posedă aceleași calități ca ale întregului tineret studios din țara noastră: încre-

dere și recunoștință față de politica partidului nostru, mult entuziasm, dorința pentru mai bine, pentru echitate și progres.

Prin specificul facultății noastre și a muncii în general, prin faptul că procesul instructiv se desfășoară la patul bolnavului, studentul medicinist nu trebuie dus în atelierul școală pentru a lua legătura cu producția. Contactul permanent cu omul bolnav îl face mai sensibil, mai apropiat de oameni, poate mai bun.

În centrul nostru universitar există unii tovarăși care afirmă prin unele ședințe că studenții medicinisti se izolează de restul centrului universitar. Consider că e un neadevăr. Noi îi prețuim și îi stimăm și pe cei de la Politehnică și pe cei de la Agronomie și pe cei de la Universitate.

Faptul că noi nu locuim în complex și că programul de învățămînt e foarte încărcat, e singurul motiv pentru care participăm doar la activitățile desfășurate de institutul nostru.

— Crezi că atît tu cît și colegii tăi veți avea de întîmpinat greutăți în desfășurarea activității la locul de muncă în primele luni?

— Mă refer în primul rînd la bagajul de cunoștințe primite în timpul facultății?

— Realitatea este că în facultate se întîmplă să fie neglijate probleme practice, manevre efectuate în ambulatoriu sau circumscripții. Nu pledez pentru felerizarea medicinei; majoritatea absolvenților ce părăsesc facultatea sînt bine pregătiți și practic și teoretic, dovadă că în fiecare an toți absolvenții se prezintă la posturi și rezultatele obținute sînt bune. De la întîi noiembrie lucrez ca intern și abia acum îmi dau seama cît de greu este să te descurci precis și concret în fața unui caz clinic, să aplici tratamentul cel mai corespunzător, să iei singur o hotărîre.

În medicină trebuie să te consideri în permanență ucenic, să citești mereu, pentru a putea face față sarcinilor profesionale.

— Cuantumul de cunoștințe practice, precum și timpul petrecut în fiecare clinică au fost suficiente?

— Există o disproporție între timpul afectat unor discipline practice față de unele clinice, cred că timpul acordat (un semestru) unor discipline ca: policlinica medicală, obstetrică și ginecologie, mica chirurgie, este insuficient. Nu cred că timpul cît stai în clinică e important sau prezența fizică, ci ceea ce poți face efectiv acolo.

Depinde în mare măsură și de cadrul didactic dar, evident, în primul rînd de dorința studentului respectiv de a învăța, de a fi activ, de a face unele lucruri cu mina lui, de a-și însuși manevrele practice.

— La sfîrșitul acestui drum, ce ne poți spune despre colegii tăi, ca oameni, prieteni, viitori medici?

— Anul nostru a fost un an care și-a făcut din plin simțită prezența în institut. Din anii întîi nu am pierdut decît 2 sau 3 colegi, marea majoritate a colegilor mei au îmbinat activitatea social-obștească cu cea profesională. Ma-ea majoritate sînt foarte bine pregătiți profesional, sînt foarte corecți, cinstiți, cu multă pasiune pentru profesia aleasă și sînt convins că în viață vor fi și buni medici și buni cetățeni.

— Și acum cîteva cuvinte despre noua ta funcție de Președinte al C.U.A.S. din institutul nostru.

— Îmi revine o grea misiune ca președinte al C.U.A.S., pentru că organizația din institutul nostru se bucură de un înalt prestigiu la nivelul Centrului Universitar și la nivel național și datorită faptului că fostul președinte, dr. F. Miclea, a fost și este o personalitate marcantă a vieții universitare de la noi din țară. Voi încerca, cu sprijinul întregului Consiliu și al studenților, cu experiența pe care o am să mă achit cu cinste de mandatul încredințat.

În încheiere, nu-mi rămîne decît să-i mulțumesc colegului nostru și să le doresc, în numele studenților care rămîn, atît lui cît și colegilor săi depromoției, ca la sfîrșitul drumului pe care-l încep în curînd, să poată vorbi cu același entuziasm și satisfacție despre tot ce au făcut.

ULPIA-JANINA MORARU
ar. II. M. G.

— Relatați în „Lecția inaugurală” din 14 XI 1968, că nu ați avut înclinații și aspirații spre medicină, că dorința de a studia medicina v-a fost insuflată de unchiul dv., artistul C. Ramadan, care avea un cult pentru această profesie. Cum a evoluat pasiunea dv. pentru medicină?

— În cazul meu, am fost orientat de un om de cultură generală, iar entuziasmul pentru profesiunea medicală mi-a fost insuflat de numeroasele cadre didactice ce le-am avut, din care o mare parte erau maeștri ai medicinei. Tuturor le port o pioasă recunoștință pentru înțelegerea și răbdarea cu care m-au îndrumat, pentru grija de a-mi comunica cît mai mult din

STUDENTULUI ÎN MEDICINA ȘI TINARULUI MEDIC...

Interviu cu prof. dr. LOUIS ȚURCANU

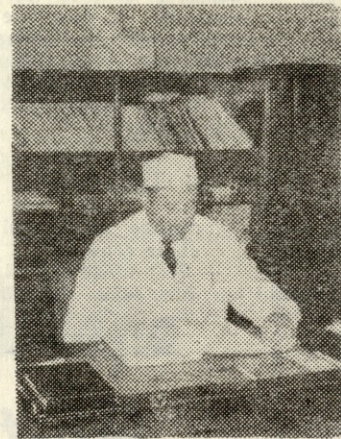
experiența lor. Dintre toți, aș aminti acum doar pe prof. dr. Popa, un om foarte dotat care, deși profesor la Iași, unde am urmat de altfel facultatea, predă și la Oxford și Cambridge.

Vreau să accentuez utilitatea orientării profesionale făcută de oameni sau instituții specializate și care azi apare tot mai evidentă. Această necesitate se

oglindește și în creșterea numărului acestor instituții, atît în țară cît și în străinătate.

— Credeți în atributele psihice „sine qua non” ale medicului? Și pentru a limita întrebarea, credeți că un pediatru trebuie să se deosebească de un generalist prin anumite calități sufletești?

— Atributele psihice „sine

qua non”? Nu cred în ele. Fiecare tînar înzestrat cu aptitudini intelectuale și cu o cultură generală medie, poate îmbrățișa cariera medicală.

Nu văd diferențe calitative psihice și intelectuale între pediatri și generaliști. De altfel, marii maeștri ai pediatriei românești și universale au provenit din generaliști.

— Cum se împacă ingeniozitatea și viteza ca atribute ale contemporaneității cu sensibilitatea, rod al interiorizării, al confruntării cu sine însuși?

— Studentului în medicină și tînarului medic i se cere în egală măsură capacitatea de însușire și rezolvarea practică a multor aspecte medicale și sensibilitate în aprecierea stării de suferință a copilului. Fără sensibilitate față de durerea fizică și psihică a copiilor și aparținătorilor lor nu se poate înțelege integral copilul în complexul său.

— În explozia informațională contemporană, există primejdia unei pierderi de perspectivă sau dimpotrivă, a unei disperări sterile, atît pe plan profesional cît

și pe planul culturii generale. Pentru noi ca studenți, care ar fi sfatul dv. ca să nu ne limităm și nici să ne disperăm în încercarea de a face față cerințelor actuale?

— A citi și a asimila lucrări de sinteză sau lucrări științifice ori beletristice recomandate de cadrele de specialitate, economisind în felul acesta timpul ce poate fi fructuos utilizat. Nu e nevoie ca studentul să ia contact personal cu literatura de specialitate sau beletristică de valoare mediocră. E necesar să se formeze și dezvolte capacitatea de a discerne valoarea de opera ce nu se desprinde din mediocritate.

— Se vorbește curent de o maturizare intelectuală și psihică precoce a copiilor în ultimul timp. Are aceasta repercusiuni și asupra practicii medicale?

— Maturizarea mai precoce este o realitate. Ea se datorește multiplilor factori (nutriționali, de mediu educativi) care au fost puși la dispoziția organismului în creștere. În practica medicală nu s-ar putea vorbi de modificări evidente în frecvența sau manifestarea unor boli. Neurastenia, pentru că probabil la ea v-ați referit, ca o mală mai frecventă în ultimele decenii, datorită multitudinii factorilor stresanți, nu dă un procent mărit de bolnavi în rîndul copiilor, așa cum am putut observa din experiența mea proprie. Aceasta își are explicația în dezvoltarea armonioasă a copilului cu toată gama de solicitări la care îl supune „explozia informațională” accelerarea ritmului vieții cotidiene și tot cortegiul de cerințe actuale.

Aș menționa un alt fapt ce curge din această precocitate, și

Rodica Cojocaru

Autumnale

I

Tirziu, tirziu, cînd toamna
ți se agață de picior
cu drumuri negre și roind ca șerpii,
încolăcindu-te cu toate, să te-ndoaie,
cînd neclintit aștept întîia ploaie
și plugul dureros să pot porni,
tirziu, tirziu, cînd toamna
îmi coboară-n plețe
și-n trupul sfîșiat în brazde,
cînd frunze cad de prea departe,
mă leg neiertător de gleznă
cu drumuri negre-încolăcînd ca șerpii...

II

Azi e toamnă;
mai toamnă decît ieri,
alaltăieri,
decît oricînd.
Prin gînd,
mai mult ca ieri,
albe dureri,
ghețari ce curg,
prin toamne reci,
năluca treci
ca un amurg.

Manifestări studențești dedicate mării sărbători

— Expoziția de artă a studenților mediciști —

Cu prilejul deschiderii lucrărilor Colocviului Național de Artă teatrală studențească, prima manifestare de acest gen din țara noastră, pe lângă teatru, alte arte: grafica, fotografia, sculptura, pictura, creind imaginea plurivalenței afirmării noastre în ansamblul cultural al participării la vastul program de educare a tineretului, elaborat de către partid, în ziua de 15 decembrie a fost inaugurată, în lăcașul formării noastre ca medici și oameni, Institutul de medicină din Timișoara, expoziția de artă a studenților mediciști, expresie fericită și valoroasă concretizare a preocupărilor tineretului studios în domeniul artei.

Această manifestare a studenților mediciști a fost dedicată mărețului eveniment de la 30 Decembrie, celei de-a XXV-a Aniversări a proclamării Republicii.

În sala Clubului I.M.T. au expus creațiile lor artistice studenții Emil Olteanu — grafică, Mircea Munteanu — pictură și pirogravură, Romulus Mustețiu — sculptură în lemn, Ioan Tepordei și Oliviu Dumitru — lucrări de artă fotografică, Mihael Doda — sculptură în săpun, conf. dr. Ovidiu Grivu — pictură.

Mulți dintre acești artiști studenți sînt la prima lor expoziție. Pentru ei, expoziția a constituit împlinirea celor trei grupuri de elemente care formează talentul:

- confirmarea dispozițiilor lor naturale pentru activitatea de tip artistic;
- dezvoltarea și cultivarea acestor dispoziții în perioada formării lor intelectuale;
- valorificarea acestor dispoziții în cadrul expoziției prezentate.

Intrunirea acestor artiști și prezentarea lor publicului studențesc a avut menirea de a determina trăiri estetice, de a genera o stare de spirit care este, în același timp, încordare și destindere, contemplație și efort, meditație și acțiune, care s-a prelungit și după vizionarea acestor autentice opere de artă. Starea noastră de spirit, pe care le-o datorăm, s-a transformat într-o stare de disponibilitate a inteligenței, a voinței și emotivității.

De aici decurge și semnificația majoră a artei acestor tineri, ca una dintre aspectele cele mai prețioase ale experienței umane, ca una dintre mijloacele cele mai eficiente ale formării personalității, și, deci, ale educației umaniste.

Apollo

anume, posibilitatea studierii științelor medicale în timp de 6 ani, cu tot afluxul de date noi, chiar de discipline noi. Dacă nu ar fi această calitate a minții umane, medicina generală, prin câștigul continuu de date substanțiale, de tehnici, de înnoiri, s-ar studia nu în șase ci în 10-15 ani

— Ce satisfacții deosebite v-a dat munca de practician pînă acum?

— Munca de medic practician trebuie înțeleasă într-un cadru mai larg, mai profund și nu limitat la câteva manevre stereotipe (antibiotice, medicamente simptomatice, tehnici curente). În acest sens, am avut de multe ori satisfacția unor diagnostice complexe etio-patogenice care să beneficieze de un tratament adecvat.

— Sînt momente în care răspunderea actului medical ia proporții covârșitoare. Poate ne spuneti cum ați reușit să treceți peste ele?

— În fața actelor medicale de mare răspundere am căutat să concentrez toate forțele mele, să reflectez adînc, să sintetizez din noianul de prezumții și să iau o decizie.

— Ce înseamnă munca în învățămînt pentru dv?

— Munca de învățămînt constituie pentru mine un act solemn prin care transmit (în măsura posibilităților mele de expresie) un bagaj de cunoștințe acumulate și verificat prin practică.

— Ce părere aveți de pregătirea preclinică a studentului? Cum se pot îndrepta eventualele neajunsuri?

— Pregătirea preclinică a studenților trebuie și mai mult apropiată de clinică. E necesar ca la disciplinele preclinice să

nu se pună un accent atît de mare pe datele de actualitate în medicină. E preferabil ca în locul acestor amănute de actualitate să se expună materialul disciplinelor în cauză în așa fel încît studentul să poată rămîne cu o ierarhizare valorică a noțiunilor în sensul utilității lor în clinică. În raportul dintre noțiunile teoretice de fond și cele de utilitate strict practică sînt de părere să prevaleze cele practice. De aceea cred că e mai bine ca înseși cadrele medicale ce predau în învățămîntul preclinic să dedice mai mult timp practicii medicale.

Cît privește studentul din anii preclinici, îi recomand apropierea cu mai multă pasiune de munca ce și-a ales-o, mai multă dăruire și atenție.

— Ce altceva ați dori să comunicați studenților prin intermediul revistei noastre?

— Apreciez mult și simpatizez tineretul de azi al patriei noastre.

Studenților în medicină le-aș recomanda mai mult atașament față de obligațiile profesionale, să profite cît mai mult de stagiile lor, să se informeze tot mai mult, să vină și în afara stagiilor în spitale, să urmărească cazurile ce le-au fost încredințate. Numai interesul și munca individuală cimentează cunoștințele. E de dorit mai mult simț de răspundere și curaj totodată din partea lor. Să nu se eschiveze nici ca studenți în fața răspunderilor actului medical.

MITROFAN LUCIA
anul III Pediatrice

ROLUL ORGANIZAȚIEI DE BAZĂ P.C.R. ÎN FORMAREA VIITORULUI SPECIALIST

— Interviu cu Conf. Dr. VICTOR SEVERINEANU —
Secretarul Organizației de bază P.C.R. de la Facultatea de Stomatologie

— Cum priviți problema educației de către organizația de partid a tinerii generații?

— Problema deosebit de importantă a educației tinerii generații ocupă un loc central în activitatea Organizației de bază și a Biroului organizației de bază la Facultatea de Stomatologie. Ritmul impetuos al dezvoltării societății noastre socialiste necesită cadre bine pregătite din punct de vedere profesional și totodată cu concepții înaintate despre lume, cu o conștiință socialistă corespunzătoare.

— Cpm ați rezolvat această problemă pînă în prezent în cadrul organizației de bază P.C.R., Facultatea de Stomatologie?

— Procedînd cu simț de răspundere la traducerea în viață a Directivelor trasate de Conducerea Centrală a Partidului Comunist Român, Organizația de bază și Biroul organizației de bază de la Facultatea de Stomatologie au plasat în centrul atenției și preocupărilor lor problema educației tineretului. Un rol important în această direcție a revenit membrilor de partid, atît cadre didactice cît și studenți, constituiți în puternice grupe de partid. S-a intensificat activitatea membrilor biroului organizației de bază. Fiecare membru al biroului s-a preocupat în mod deosebit de studenții unui an de studiu, orientîndu-se aprofundat în problematica acestuia, participînd la toate ședințele, manifestările și activitățile acestuia, în strînsă colaborare cu îndrumătorul de an pe linie de decanat și cu cadrele didactice îndrumătoare de subgrupe de studenți. Exemplul personal al cadrelor didactice și al studenților membri de par-

tid a constituit un mijloc principal în activitatea de educare a tineretului nostru. Prin activitatea lor au căutat să realizeze cît mai aprofundat, în strînsă colaborare cu disciplinele de științe sociale, dezbaterile asupra documentelor importante de partid și, în special, lucrărilor Congresului al X-lea P.C.R., ale plenarei din noiembrie 1971 și în prezent ale Conferinței naționale a Partidului din iulie 1972.

— Cum ați acționat în această direcție după lucrările plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971 și ale Conferinței Naționale P.C.R. din iulie 1972?

— Deplin conștient că în procesul antrenării masei studenților la optimizarea procesului formativ educativ, membri de partid, cadre didactice și studenți, reprezintă factorul primordial, biroul organizației de bază a căutat să creeze nucleu și grupe puternice de partid la nivelul cadrelor și la nivelul tuturor anilor de studiu. Sub acest as-

pect, organizația noastră a avut rezultate bune, procentul de studenți membri de partid înainte de repartizarea în producție a absolvenților, fiind de 28%, ceea ce ne situează pe primul loc în centrul nostru universitar. Printr-o îmbunătățire substanțială a activității de selectare a solicitanților, am reușit să lichidăm scepticismul față de studenții din anii I, procedînd după prima sesiune de examene din februarie la înghetarea unui nucleu de partid în rîndul studenților anului I și anul II, ajungînd la creierele unei grupe puternice de partid.

Biroul organizației de bază, prin membri săi și prin studenții membri de partid, a acordat în mai mare măsură un sprijin substanțial Asociației Studenților, organizației tineretului comunist din învățămîntul superior, care are ca sarcină fundamentală să se preocupe îndeaproape de toate problemele studențești, atît cele cu caracter profesional cît și cu caracter economic, cultural și educativ. În activitatea noastră viitoare vom face totul pentru a ne îmbunătăți munca ideologic-educativă, care solicită mult simț de răspundere, răbdare, și experiență, fiind pătrunși de profundul adevăr exprimat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al P.C.R. în expunerea cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice cu ocazia Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971: „Insuși viitorul comunist al patriei noastre depinde de dezvoltarea cu succes a activității ideologic-educative.”

Interviu realizat de
LIANA FILIP

MEDICI ARTIȘTI TIMIȘORENI

— Conf. dr. GRIVU OVIDIU —

— Ce vă impune arta? Cum vedeți conexiunea, interrelațiile ei cu medicina?

— Pentru un individ care tinde să fie un intelectual, cu o formațiune complexă, așa cum se cere în zilele noastre, arta, respectiv educația artistică, face parte integrantă din această formație. De aceea eu nu aș vorbi de o conexiune, de o interrelație cu medicina, pentru că educația artistică, gustul pentru frumos, nu este doar apanajul medicului ci al tuturor oamenilor.

— Care considerați că este crezul unui artist? Cum reușiți să vă împărțiți timpul între profesiune și creație?

— Crezul adevăratului artist nu poate fi decît „adevărul”. Doar în măsura în care artistul iubește adevărul și știe să fie adevărat, putem spune că el este un artist autentic.

Cum îmi împart timpul între profesiune și creație?

În primul rînd profesiunea, atunci cînd o practic cu pasiune, este un act de creație. Poate de aceea nu fac niciodată deosebire între creația „profesională” și cea „artistică”, ambele făcînd parte din eul meu, timpul fiindu-mi închinat aproape în întregime creației.

— Ce înseamnă pentru Dvs. actul de creație artistică? De cînd vă pasionează pictura, ce sentimente aveți cînd terminați un tablou?

— La prima parte a întrebării am răspuns parțial înainte. Aș dori doar să subliniez

că arta face parte din mine și că nu m-aș concepe ca om care tinde spre o formare complexă fără elementul artistic. Cred că toți medicii care au practicat arta au simțit ca mine; pentru ei, arta nu a fost un mijloc de recreere, o preocupare secundară, ci a făcut parte din personalitatea lor. Să ne gîndim doar la Tuculescu sau, în domeniul muzicii, la Albert Schweitzer: aceștia nu au fost diletanți în artă, ci adevărați creatori.

Cînd termin o lucrare artistică simt ceea ce simt ori de cîte ori duc la bun sfîrșit o acțiune începută: am sentimentul că am parcurs o etapă, care m-a pregătit pentru a face un pas înainte.

— Pătrunzînd în domeniul concret al creației, ce curente artistice vă impun? Dacă doriți să ne dați câteva amănunte în ce privește stilul Dumneavoastră personal.

— Diversele curente artistice nu reprezintă altceva decît manifestarea unor anumite concepții care au caracterizat omenirea într-un moment dat al dezvoltării sale social-istorice: nu pot afirma că îmi impun un anumit curent artistic. Indiferent de curent, îmi place orice operă de artă cu condiția de a fi autentică.

În ce privește un „stil” al meu, nu știu dacă este propice să vorbim despre așa ceva. Spuneam adineaori că la terminarea fiecărei lucrări am sentimentul că am parcurs o etapă care m-a pregătit pentru a face un pas înainte.

— Ce părere aveți despre arta modernă? Aveți vreo opinie despre viitorul ei?

— Vreau să cred că prin „artă modernă” vă referiți la arta epocii noastre, epoca cuceririlor științifice de-o amploare necunoscută încă în istoria omenirii. Consider că arta modernă este tocmai reflectarea acestor cuceriri pe plan artistic. Ideea aceasta îmi amintește de observația lui Ion Biberi, care scrie undeva că „transformarea revoluționară a imaginii științifice asupra lumii a avut repercuiții asupra întregii activități culturale: s-a observat corelația dintre concepția discontinuității structurale a universului și noile tehnici picturale”. În această viziune, nu putem considera arta modernă ca un regres, ca un fenomen depresiv, cum sînt tentații unii necunoscuți ai dialecticii s-o eticheteze, ci ca un efort al artiștilor de a se integra din plin, prin creația lor, în actualitate. Ca atare, viitorul artei nu poate fi decît luminos și, în ce mă privește, am aderat fără rezerve la „arta modernă”.

Aș încheia această plăcută discuție citînd cuvintele lui George Macovescu adresate tinerii generații: „fără cultivarea complexă a spiritului, fără cizelarea continuă a psihicului, fără adăugarea componentelor morale și estetice, personalitatea omului, a individului, ar fi incompletă, ar dauna societății”.

Interviu realizat de
COREANU VERONICA
anul III M.G.

Cindva, la începuturi, forțat de austeritatea Terrei, a întins mîna spre Soare și a furat o parte din căldura sa ca să-și păstreze viabilitatea; apoi, cu aceeași mîna a forțat gîndul să-l ajute să smulgă de la natură Utilul. Și, după o încordare de milenii, în care a reușit să se definească în timp și spațiu, rămîne singurul maritor conștient al existenței sale. Sintem datori să ne plecăm cu respect în fața lui, să-i manifestăm recunoștință pentru devenirea sa, să-l cunoaștem și să ne cunoaștem.

Cunoașterea omului sub toate aspectele pe ca-

Copilăria, cu primii ei pași nehotărîți și fragezi, ce par că nu vor să suporte greutatea viitoare, rămîne în conștiința viitorului adult, ca o imagine plăcută a primului contact cu lumea materială. Cu timpul, adolescența aduce cu sine o gamă variată de întrebări fără răspuns, dorința de a cunoaște complexitatea și sensul vieții, a manifestărilor umane în diverse ipostaze, căutări de tangențe palpabile care să infirme necunoscutul. Adolescența este tînrul sincer, plin de elan și de imaginație, care caută să se regăsească în chipul și ideile unui erou, care are

sale. Este un om mîndru, care nu se lasă copleșit de prejudecăți, preferînd o înfrîngere demnă în schimbul unui succes fals, cîștigat cu ușurință.

Odată cu stabilirea spațial geometrică a normelor de conduită, și odată cu conturarea afinităților individuale, aportul constatărilor și concluziilor desprinse din viața socială și profesiune, desemnează pe omul adult ca o personalitate care îl face să se impună în cadrul comunității sociale în care trăiește.

Exaltarea eului este dedublă de trecerea pe un plan minor a patrimoniului teaurizat de concepte cîștigate prin experiența anterioară. Adultul crează, produce, inventează, lucruri necesare vieții. Nu mai este o încercare idilică a fostului tînr de a savura prin toate simțurile autenticitatea situațiilor, ci o garantare a sublimării sentimentelor în realismul creației. Și, după multă trudă, cînd satisfacțiile proprii sale munci îi îmbălsămează timpul obosit, omul își pleacă fruntea plină de broboane pe mîna care a creat, ca semn de recunoștință față de ecoul nemuritor ce-l va transmite peste veacuri. Este o fantastică fidelitate față de propriul său crez social, cultural și umanitar. În timp ce tînrul caută satisfacții de moment și egoiste, maturul caută să le domine grație culturii mediului său. Și reușește.

Stabilind relații de familie, adultul se simte dator să orienteze educația copiilor, să răspundă de creșterea lor cu greutatea omului care este conștient că de această comportare atîrnă destinul generației viitoare. Este perioada de viață cînd „L'uomo a una dimensione”, după expresia lui H. Marcuse, evoluția este în perfectă ascendență, și cînd toate încercările își găsesc finalitate și aplicabilitate practică. O perioadă de fertilitate maximă și de ridicare a spiritului uman pe cele mai înalte piscuri ale creației, de primat al psihicului asupra somaticului, al raționalului asupra afectivului. Poate că este o jertfă oferită de viață pentru viață.

Și totuși „Panta rei”... Iar fostul adult, acum bătrîn, gînditor, retras din tumultul vieții, păstrînd încrederea în lumea de mîine, privește cu admirație spre cel chemat să transmită peste veacuri torța vieții — OMUL.

TRAIAN BĂCILĂ
Anul III, Pediatrie

SENSUL DEVENIRILOR

re le manifestă, relevă clar revoluția socială concomitent cu schimbările sale interioare, în propriu-i sistem de valori etice și estetice, în propriul său mod de gîndire. Este o datorie ca pe măsura afundării sale în tainele Universului, să pătrundă și în tainele propriului său univers lăuntric, pentru a-și păstra nealterat echilibrul spiritual și biologic, pentru a studia posibilitățile sale de orientare în timp.

Ca ființă socială, individul intră în posesia unui bagaj spiritual ce se nuanțează și se întregeste prin adausul generațiilor anterioare. Unghiul sub care privim generațiile și virstele umane este în funcție de structura lor, de noutățile, inventivitatea și realismul preocupărilor lor. Dar, pentru a ajunge la concepte generale, trebuie să cunoaștem evoluția intrinsecă a individului însuși. Este calea ce ne oferă posibilități de verificare a realizărilor sale în contextul social-politic, cultural și psihologic al vremii. Înțelegerea dinamismului forțelor interne care conduc individul ne permite să definim orientarea sa specifică spre rezolvarea noilor cerințe impuse de ritmul dezvoltării, a posibilităților de adaptare la factorii de mediu.

același temperament și aceleași preocupări ca ale sale. Intrînd în raport direct cu oamenii, fondînd relații interumane, partitura sa psihică se îmbogățește cu sentimente noi și adesea antagoniste: prietenie, luptă, afecțiune, ură. Dar EROS nu lasă adolescentul privat de una dintre cele mai de preț comori ale omului — dragostea. Cu generozitate îi oferă de veacuri simfămintă de iubire, cu certitudinea că nu le va înjosi nicîcînd de-a lungul vieții. Și tot acum, ca un debut al gîndirii mature, el caută să filtreze prin prisma propriei sale conștiințe, multitudinea de fapte care-l înconjoară. Natura sa psihică decelează multiple idei ce izbucnesc dintr-un haos nativ, le selecționează după necesități și le corelează în valențe practice, pe care le pergamentează cu grijă pe fondul propriei sale conștiințe.

Acumulînd sistematic experiența, suportînd cu calm și clarviziune greutățile vieții, luptînd să smulgă de la natură tot ce-i va fi de folos, tînrul este condus grație de la instabilitatea în manifestări spre maturitate — condiție sine qua non a perfecțiunii. Devenit deja adult, el se antrenează într-un nou „partum” al existenței

Sînt cei ce-ncheie o etapă...

Monica Tudosiu, anul VI Facultatea de stomatologie

— De fapt, cine ești tu, Monica Tudosiu?

— Este, cred, puțin cam greu să mă prezint singură. Ce-aș putea spune despre mine? Că sînt un om, pur și simplu, obișnuit, mai emotiv și mai sentimental; că sînt un om tînr, animat de vise frumoase, entuziasm și încredere în forțele-mi proprii, animat de o mare încredere în oameni.

— Cum te vei recunoaște peste ani în modul cum gîndești astăzi, la douăzeci și patru de ani?

— Sper că tinerețea și dragostea de viață, de frumos, își vor menține vigoarea și prospețimea în ciuda faptului că anii vor trece. Poate viața își va spune cuvîntul, încercînd să mă copleșească cu greutățile ei inerente, dar cred că voi reuși să rămîn mereu senină și veselă așa cum sînt acum.

— Ce gest te impresionează cel mai mult la noi, oamenii?

— Prietenia sinceră.

— Poezia feminității pentru noi, bărbății, în medicină, rămîne legată de dezvoltarea clipă de clipă. De ce ți-e teamă acum, cînd știi mult, destul de mult, despre viață, dragoste, moarte?

— În general, ori de cîte ori s-au ivit în calea mea situații care necesitau intervenții de maximă urgență, am reușit să mă stăpînesc și să le fac față. De ce mă tem? Pentru că așa sună întrebarea ta... Mi-e teamă ca nu cumva această prezență de spirit de care dispun, să dea greș odată în fața neprevăzutului.

— Ce au reprezentat acești șase ani pentru tine, Monica?

— Șase ani reprezintă foarte mult și totuși foarte puțin în fața unui om. La vîrstă mea însă nu pot afirma că au constituit o pericadă neglijabilă.

A fost o perioadă de acumulare a nenumărate și variate cunoștințe. Nu pot să nu recunosc faptul că mi-a fost greu la început — datorită ritmului de însușire a cunoștințelor, deosebit de cel întîlnit în școală. Munca de învățare, activitățile practice, contactul cu clinicile, activitatea social-obștească, m-au cuprins activ pe tot parcursul anilor de activitate. Influența unei activități susținute, rezultatele obținute, activitatea și conduita mea în colectivul respectiv, perseverența în îndeplinirea sarcinilor, toate acestea au contribuit la configurarea personalității mele — care cred că se va mai dezvolta, rămînd sub influența creației a mediului universitar; fiind internă, mai am timp după facultate, încă doi ani, să-mi completez și să-mi definitiv pregătirea profesională, spiritul critic, și altele.

— Ai o muzică proprie și iubești și muzica altora, muzica bună, cea mai frumoasă muzică. Ce muzică vei asculta la țară, Monica?

— Am făcut clasele V-VII la Liceul de muzică și n-aș putea spune că, avînd acest avantaj, mi-aș fi putut crea pînă acum o „muzică proprie”. Considerînd că, profitînd de împrejurarea menționată, m-am pregătit sau, mai bine zis, mi s-a facilitat pregătirea în vederea înțelegerii artei în general. Îți voi răspunde că voi asculta în primul rînd inegalabila muzică a naturii. La circumscripția unde voi lucra ca medic, voi găsi, desigur, o viață social-culturală, voi întîlni oameni care, ca și mine, vor fi iubitori ai artei, ai frumosului, ai muzicii.

Voi încerca atît cu mine cît și cu cei ce mi se vor alătura să fac posibilă perceperea profundă a tuturor genurilor de muzică și înțelegerea acestora. Muzica îmi răscolește adîncurile sufletului, îmi alimentează idealurile estetice — idealuri care reprezintă, în ultimă instanță, o largă înțelegere a realității.

— Regretele sînt un fel de scuze adresate nouă înșine. Ce regreti, ce vei regreta mai tîrziu, pentru că n-ai făcut, ori n-ai simțit, în anii studenției?

— Sînt în pragul unui nou drum care,

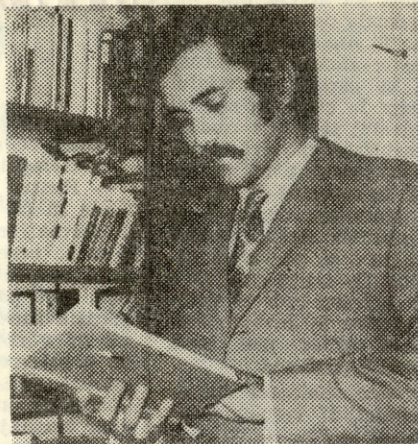
timp de șase ani, s-a apropiat treptat, clipă de clipă, Astăzi, privînd în urmă, nu pot să nu-mi exprim regretul de a fi sfîrșit o perioadă din viață — poate cea mai frumoasă, perioada studenției. Vor constitui pentru mine un lung șir de amintiri, a căror evocare va fi totdeauna un prilej de recomfortare.

— Ești pregătită pentru, hai să spunem, după facultate, Monica?

— Acest „după facultate” va veni foarte curînd și trebuie să încep a mă gîndi

cît de poate de serios. Cît timp am fost studentă n-am prea avut ocazia să mă izbesc de greutățile vieții. De-acum înainte vor începe responsabilitățile, obligațiile pe care va trebui să le onorez. Principialitatea și cinstea, sinceritatea și modestia, conștiința datoriei — trăsături pe care voi căuta să mi le păstrez și să le fortific — consider că mă vor ajuta în trecerea tuturor piedicilor, iar procesul de adaptare și exercitarea profesiunii alese, mi le voi îndeplini cu cinste.

Eugen Vancu, anul VI Medicină generală

— Noi, de fapt, am fost colegi de bancă la liceu, colegi și prieteni. Și pe vremea aceea n-am fi crezut nici unul să ajungem aici, la medicină, în Timișoara. Nu știam, pe vremea aceea, că vom deveni medici. Am fost, oare, studenți în medicină așa cum ar fi trebuit? Pentru ce va urma?

— Între realitate și ideal există, categoric greutățile ei inerente, dar cred că voi situa și eu, ca student în medicină. Important este că anii studenției ne pregătesc suficient pentru ce va urma.

— Ce va fi mai tîrziu fostul meu coleg și mereu prieten, Eugen Vancu?

— Mai tîrziu, dar sper că nu prea tîrziu, va veni realizarea profesională în vederea unui bilanț final pe care-l doresc ca o împlinire.

— Ce sînt acești oameni în alb, medicii, și cum te situezi printre ei?

— Sînt fericit că voi fi medic. Pe „oamenii în alb” îi consider apostoli ai sănătății fizice și spirituale a poporului meu. Albul este, într-adevăr, un simbol.

— Știi de mult dragostea ta pentru natură și pentru istoria neamului, și pentru Șolohov. Dar natura, natura cu tot ce cuprinde ea, o vezi altfel, tovarășe doctor Eugen Vancu?

— Dragostea mea pentru natură este suportul și manifestarea sensibilității me-

le. Dragostea pentru istoria neamului meu este caracteristică tuturor celor care iubesc acest popor născut din îndrîjire și zbuțim. Șolohov este marele cunoscător al naturii umane. Întrebarea ta și viitorul medic Vancu se referă categoric la natura umană. Pentru că știu ce dorești să afli, îți răspund că aspectele mai puțin frumoase ale naturii umane fac parte dintr-un întreg. Omul este un amestec de tărie și slăbiciune.

— E o încheiere a socotelilor terminarea studiilor, Eugen Vancu?

— În medicină nu există „terminarea studiilor”. Autorul „Revoltei de pe Caine” spunea: „Cunoștințele puține sînt periculoase”.

— Cum rămîne cu pilaștrii universului doborîți de tînrul luptător pentru oameni? Cînd, unde, de unde îmi vei scrie mie, unui prieten din copilărie, că acești pilaștri încep să se clatine, Gigi?

— „Tînrul luptător pentru oameni” nu a renunțat la doborîrea acelor pilaștri. Pentru asta a adăugat la tinerețe, maturitate. Cît privește scrisoarea adresată unui prieten din depărtare, n-am s-o scriu poate niciodată, pentru că acel prieten va fi mereu lingă mine.

— Știu că ești mîndru și foarte puternic prin asta. Că prețuiești libertatea, dragostea, curajul; că ai simțul realității. Și, pentru aceste motive, ce este prietenia?

— Prietenia nu înseamnă alăturare, nu înseamnă substituție și, cu atît mai puțin, supunere sau dominare. Prietenia se leagă între oameni de inteligențe egale.

— Ce înseamnă să fii tu însuși?

— Să nu fi pus niciodată în situația de a te renega sau de a regreta ceva.

— Cred în prietenia noastră. În puritatea și fără sfîrșit al ei. Spune-mi ce gîndești în clipele acestea, la ce va urma?

— Dacă sînt, într-adevăr, situații fără sfîrșit, prietenia cred că este. În clipele acestea doresc ca peste cincizeci de ani să citim împreună aceste rînduri și să fim și atunci de acord cu ele.

Interviuri realizat de:
HORIA CRIȘAN

UNIVERS INTERIOR

portretul unui coleg

Ioan Tepordei

ROLUL MEDICULUI IN SOCIETATEA SOCIALISTA

Ochii blinzi, scâldați într-o discretă melancolie. Frunte senină, dar pe cutele abia perceptibile, maturitatea s-a cristalizat în firisoare diafane, poate mai devreme. Și

mai ales, mult calm și multă siguranță în tot ceea ce face, în tot ce gândește: iar dacă mă opresc pentru o clipă, o fac pentru a rosti numele acestui coleg al meu,

al nostru, al acestui tânăr pe care astăzi, nu întâmplător, vi-l prezentăm — IOAN TEPORDEI. Pentru că, dacă vreodată, ați încerca să vă apropiați de el, să vi-l apropiați, ați găsi, cu siguranță, un suflet ale cărui firide ați simți nevoia din ce în ce mai mult să le explorați, tot mai mult să le cunoașteți în deplinătatea broșurizării lor.

Și asta poate pentru că, încă din acel moment, vă veți simți atrași de siguranța cu care intră în sala de lectură sau pe poarta spitalului de vorba domoală și mângâietoare pe care o rosteste la patul bolnavului, sau din discuțiile cu colegii, de pasiunea lui de a plămădi cu un vâdu simț artistic în variate forme, frumosul. Și, în acest sens, mă gândesc în primul rând la arta fotografică, care se profilează pentru colegul nostru ca formă de transpunere a sensibilității umane, înaltă formă de comunicare a ceea ce au mai bun oamenii.

Iar ce aproape mai mult este condiția sa umană, de viitor medic, bine pregătit, o personalitate complexă, în care ochii blinzi ai tinerului, scâldați într-o discretă melancolie, devin poarta destăinurilor, care ne fac miștri să ni-l socotim coleg și prieten.

P. P.

În noul climat social instaurat în România ultimului stert de veac, pe fundalul profundelor transformări petrecute în viața societății și în conștiința maselor, se detașează pregrant atitudinea nouă a constructorului societății socialiste, chemat să-și făurească o viață fericită, liberă și demnă.

Tot ce a realizat poporul român în ani republicani, toate schimbările innoitoare inițiate de Partidul Comunist Român vorbesc despre perseverența sa neabătută în promovarea normelor echității și dreptății sociale, asigurarea posibilităților de afirmare nestingherită a talentului și capacităților creatoare ale oamenilor muncii, de înflorire multilaterală a personalității umane.

Transformările revoluționare intervenite în structura economică și de clasă a societății au fost însoțite și de o evoluție profundă în conștiința maselor, caracterizată printr-o tot mai largă încetățenire a principiilor moralei comuniste, ambele procese influențându-se și condiționându-se reciproc.

Efervescența pe care a înregistrat-o întreaga noastră viață politică, socială și culturală a avut urmări dintre cele mai fericite asupra tuturor sectoarelor de activitate. Ele au potențat la maximum interesul față de problemele majore ale societății, cit și pe cele ce țin de răspunderea personală a fiecăruia, pentru că realizarea acestui program măreț se sprijină pe aportul fiecărui membru al societății.

În condițiile existenței unui climat care favorizează afirmarea personalității umane, în toată plenitudinea ei, eforturile tuturor trebuie să se îndrepte în direcția valorificării spiritului nou, a capacităților creatoare promovate de partid în toate sferile vieții sociale, spre a fi în pas cu cerințele mereu crescânde, mereu mai înalte ale epocii în care trăim.

Grija pentru sănătatea populației este o preocupare centrală a partidului și statului, latură importantă a procesului multilateral de dezvoltare a societății noastre socialiste, o condiție necesară a eficienței forței de muncă, a bunăstării și fericirii cetățenilor, a progresului și a ridicării nivelului de trai. Ocrotirea sănătății publice este în țara noastră o problemă a politicii de stat.

Formarea unor cadre medicale corespunzătoare etapei actuale de dezvoltare socială este o cerință obiectivă, superioară. Practica medicinei în societatea socialistă impune o serie de calități deosebite personalului medical.

Poate nici una dintre profesii nu este atât de aproape de om, de bucuriile și ne-

cazurile lui, ca profesiunea de medic.

O cultură profesională variată și mereu improspătată crește prestigiul și competența medicului, înaltă comportamentul etic al personalului medical și sanitar, facilitează apropierea de omul bolnav și de mediul său familial sau de muncă, crește, cu alte cuvinte, eficiența activității medicale și sanitare.

Pentru a fi un om al epocii sale, medicul își însușește și mai ales se conduce în activitatea sa după principiile fundamentale ale filozofiei științifice obiective optimiste — materialismul dialectic și istoric, care îl orientează pentru a cunoaște temeinic și a aplica cu convingere politica partidului și statului nostru, îi facilitează înțelegerea evenimentelor politice, asimilarea ideilor sociale înaintate ale epocii noastre. Etica profesională implică o atitudine conștientă față de procesele sociale la care sintem părtași. Un medic bun este întotdeauna un bun cetățean, un bun patriot.

Medicului de tip nou i se cere însă și un nivel ideologic și moral deosebit. Medicina veche individualistă, limitată la posibilitățile personale, este depășită. În afară de boala propriu-zisă, medicul în societatea noastră este necesar să se preocupe de relațiile bolnavului și poziția sa în societate, în procesul muncii și familiei.

Pentru a face față sarcinilor multiple și complexe, medicul trebuie să aibă un nivel moral-politic ridicat, pătruns de etică și echitatea socialistă. Ca om al muncii, al celei mai nobile activități pusă în slujba sănătății și a vieții, trebuie să-și iubească profesia, să lupte pentru ridicarea și eficiența activității sale. Ca membru al societății noastre, să se preocupe de însușirea creșterea și afirmarea noului în muncă, în profesie, în relațiile sociale, să respecte omul și nevoile sale.

Medicul de tip nou, p. în poziția și prestigiul său, are un rol deosebit, social, ceea ce impune lărgirea și ridicarea continuă a nivelului cultural-educativ și o participare activă la toate acțiunile sociale în scopul dezvoltării progresului, civilizației și nivelului de trai.

„Fii drept, curajos, prudent. Alungă dorințele nesăbuite. Caută adevărul înainte de toate. Rămii în toate acela ce ești, de nezdruccinat în principii, ferm în rezoluțiile tale. Oricare ar fi vântul care ar sufla peste tine, nu te lăsa antrenat de curent; fi seara ce ai fost dimineața”, spunea Galen, și aceste cuvinte se potrivește medicului de azi, mai bine ca oricând.

NICOLAE DOROIU
anul III M. Gen

Din nou sesiunea!

Prețul timpului a început să crească din nou vertiginos la bursa sesiunii ce se apropie. Cine a trecut prin examene știe ce înseamnă o zi în sesiune, cât preț are un ceas dedicat studiului. Și totuși, sînt multe zile ce le-am lăsat în urmă de la începutul anului universitar. A venit ceasul să dăm seama de folosirea lor.

Dacă am lăsat zilele să se scurgă ușor prin clepsidra vieții noastre, alinându-ne conștiința cu regretabilul „mă descurc eu”, timpul se va răzbuna. În loc ca sesiunea să fie momentul final al unei ultime limpeziri a cunoștințelor cernute de aitea ori prin complicatele sisteme ale inteligenței în cursul lunilor ce au trecut, sesiunea va deveni un chinător cros de memorizare a unor nesfârșit de lungi tratate prăfuite de lipsa zelului premergător sesiunii. A privi studiul materiilor medicale ca pe o datorie plictisitoare și anodină nu e numai un gest de dezinteres ci dovadă și o necunoaștere blamabilă a implicațiilor etice complexe ce le ridică profesiunea ce ne-am ales-o.

E timpul deci, dacă n-am făcut-o pînă acum, să ne gândim mult mai serios la pregătirea pentru examene. E timpul să ne verificăm singuri de mai multe ori înainte să ne verificăm alții pentru ca să câștigăm de pe acum siguranța cunoștințelor noastre — siguranța atât de esențială necesară profesiei noastre. Pentru aceasta, să deschidem mai des cursurile și tratatele din bibliografie, să fim mai perseverenți în lămurirea amănunțelor al căror tîlc se pierde undeva în țesătura deasă a cunoștințelor noi, să batem mai des la ușa cadrelor didactice la ora consultațiilor.

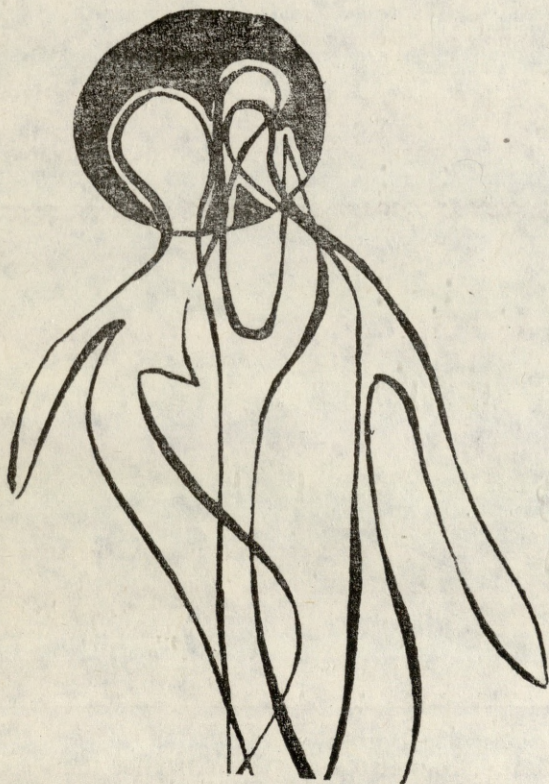
Vine sesiunea și trebuie, cu părere de rău, să lăsăm la o parte tot mai mult din nimicurile cotidiene ce ne-au bucurat existența senină de pînă acum.

MITROFAN LUCIA anul III Pediatrie

Viscol alb

sau, poate, speriați, să-nălțăm o nouă tăcere și să ne risipim nedurerea finală pe urmele urmelor noastre...

R. C.

Sălbatică sînt ca viscolul alb și furtună,
Și albul mi-l port nu știu de cînd pînă cînd,
Deschizi și acum în umbra-mi o rană pe gînd,
Sînt viscolul alb, la pîndă să te descompună.

Sînt viscolul alb și nu pot scăpa de blestem,
Doar poate-n tîrziu, cînd Vega va fi Stea Polară,
Zăpezile-n mine, topite-n eta-vor să doară,
E mult pînă-atunci, prea mult pînă-atun i și mă tem.

Sînt viscolul alb și clipele-aran cu le număr
Tu fugi cit e timp de abisul acestui amurg
În noaptea ce vine ghețarii îmi simt că se scurg,
Voi trece la noaptea prin alb cu-n cadavru pe umăr.

Aizvana

E ca și cînd noi ne-am întoarce
cu trupul amețind de teamă
pe-o urmă de urmă de fugă-n delir.

E ca și cînd azi ne-am întoarce
cu brațele spre întia bucurie
să punem din nou semnul întrebării
răspunsului dat mai demult,

Un tânăr spune unei tinere: TE IUBESC!

Mult nozoc
la lot

În 1990 omenirea va avea nevoie de cinci ori mai multă inteligență.
În 1990 omenirea va avea nevoie cu siguranță de cinci ori mai multă dragoste.

Interlocutorii noștri: studenții căsătoriți Furnică Cristian, Mihaela Diaconescu-Furnică, Rab Ioan și Rodica Trif-Rab.

— A fost greu pasul pe care l-ai făcut?

Rab Ioan: Orice început este greu...

R. T.-Rab: A fost un pas.

Mihaela Diaconescu-Furnică: Nu este un pas ușor, când este vorba de viitorul tău, de dragoste.

— De cât timp vă cunoașteți?

R. I.: De cinci ani.

R. T.-R.: De patru ani și jumătate...

M. D.-F.: De la prima ședință A.S. când ne-am certat puțin pentru faptul că după un semestru de facultate colegii nu se salutau între ei...

— Cum vedeți căsnicia când ambii soți au aceeași profesiune?

M. D.-F.: Pentru început această identitate de preocupări nu este atât de evidentă. Mai târziu însă, cred că ne va uni și mai mult, prin sprijinul atât de necesar în momentele de grea cumpănă ale acestei profesii.

R. I.: Nu am termen de comparație cu o căsnicie în care soții au profesii diferite...

R. T.-R.: Cred că este mai ușoară; ne putem ajuta mult unul pe celălalt.

— De la ce vă sustrage căsnicia în viața de student?

M. D.-F.: E greu să fii și student și căsătorit. Cu toate acestea, cred că sînt puține greutăți pe care le aduce.

R. I.: Dacă te referi la studiu, cultură, divertisment, căsnicia nu mă împiedică de loc să le satisfac pe toate în aceeași măsură. Dacă te referi însă la mijloace materiale, excursii, articole vestimentare, problema se mai poate discuta...

R. T.-R.: Căsnicia nu mă sustrage de la nici unul din domeniile amintite de soțul meu, dar din fiecare îmi rămîne ceva pentru familia noastră.

— Care este atitudinea colegilor, a profesorilor, față de tine, după căsătorie?

M. D.-F.: Atitudinea mea și față de colegi și față de profesori a rămas aceeași. Aș dori însă ca mulți dintre colegi să se căsătorească în timpul studenției și să încerce aceleași sentimente pe care le încercăm noi... În ce privește relațiile noastre cu profesorii, acestea nu sînt atât de apropiate încît să le putem afla părerile în ce ne privește, ca soți. Unii au considerat gestul nostru, din păcate, ca pe un „act de decebrare“.

F. C.: Inițial am fost considerat „trădător“ de la viața boemă, dacă vrei, de la frumoasa viață liberă a studentului, a tînărului necăsătorit. Ulterior, aceștia au știut să judece altfel gestul meu... Mai rămîn însă cîțiva care-l consideră un prim pas spre plafonare, opinie cu care nu pot fi de acord!

R. I.: Eu îi împart în două tabere: unii care sînt pe cale de a o face și alții care deocamdată nu se gîndesc la ea, în mod ostentativ, dar în planul lor de viitor intră și acest eveniment. În funcție de cele două situații, atitudinea lor față de mine diferă radical.

R. T.-R.: Colegii necăsătoriți au devenit mai distanți, mă privesc cu totul altfel, de parcă preocupările mele n-ar fi rămas aceleași ca și ale lor. Dimpotrivă, cei căsătoriți sînt prietenoși mă înțeleg și mă ajută.

— Cum vezi viitorul prin prisma prezentului?

R. I.: Luminos.

R. T.-R.: Îl văd plin de multă muncă și, desigur, greutate.

F. C.: Ca pe o luptă, de o parte a baricadei fiind doi, iar de cealaltă fiind viața.

M. D.-F.: Mult mai greu decît prezentul, căci între noi nu are loc depătarea. Și, sînt frecvente cazurile în care ea, legată de însăși natura profesiei noastre, a umbrit frumusețea căsniciei.

— În sensul apropierii și înțelegerii dintre oameni, ați încercat să vă apropiați de familiile profesorilor voștri, le-ați adresat vreodată invitația de a vă vizita? Dacă ați făcut-o, cum au răspuns ei acestei invitații?

R. I.: Am mulți dascăli pe care îi stimez, pe care îi apreciez și chiar îi îndrăgesc. Nu-mi pot permite să le cer acest lucru, dar m-aș bucura mult de gestul lor de înțelegere și prietenie.

M. D.-F.: Mulți dintre dascăli noștri se apropie sincer de noi, ne ajută, și cred că nu ar refuza o asemenea invitație. Dar nu am făcut-o din cauza unor eventuale zîmbete atunci cînd i-am invitat să participe la un eveniment, la o bucurie a familiei noastre. Zîmbete pe care, adesea, le-am surprins.

— Ce flori îi plac soției tale?

Rab Ioan: Florile de cîmp...

Furnică Cristian: Nu știu.

R. T.-Rab: Trandafirii!...

Mihaela Furnică: Nu-mi face cadou flori...

— Cit costă un kg de ulei?

Rab Ioan: 12,50 lei, eu tot cu sticlă!

Furnică Cristian: 12,50, dacă e cu sticlă!!!

— Ce cravată îi stă mai bine soțului tău?

R. T.-Rab: Albastră (roșie, afirmă soțul — n.n.).

M. D.-F.: Îi stă bine cu toate cravatele din lume...

— Care este poetul preferat al soției tale?

Rab Ioan: Eu cred că Labiș...

R. T.-Rab: S-ar putea să aibă dreptate...

Furnică Cristian: Lucian Blaga.

M. D.-Furnică: Lucian Blaga după Cristian Furnică...

— Pe undeva, semănați cu Penelopa, așteptîndu-l pe Ulise. Se întîmplă des?

R. T.-Rab: Destul de des...

Mihaela Furnică: Cîteodată se mai întîmplă și invers... să fie el o Penelopă...

— Ulise, în lunga-i călătorie, a rezistat numeroaselor tentații care i-au ieșit în cale. Cum ați fi procedat în locul lui?

Rab Ioan: În nici un caz ca el!

Furnică Cristian: A făcut multe greșeli...

— Care este hobby-ul familiei Furnică?

Familia Rab: Teatrul și literatura. Așum, mai recent, filmul.

— Care este hobby-ul familiei Rab?

Familia Furnică: Sînt mai multe, frumoase și emoționante. A învăța limba engleză, a asculta muzică simfonică, a face filme de bună calitate, schi și multe altele.

— Amintiți-mi unul dintre cele mai fericite momente ale căsniciei voastre de pînă acum?

R. T.-Rab: Printre cele mai fericite: cînd am fost prima oară iarna la munte și am învățat să schiez de la soțul meu.

Rab Ioan: Cred că unul dintre cele mai frumoase momente va fi atunci cînd va învăța să schieze...

M. D.-Furnică: Cînd mi-a oferit prima oară un buchet de flori, pentru că Cristian consideră acest gest o declarație de dragoste.

Cristian Furnică: Căsnicia în sine constituie o mare fericire a existenței mele.

— Ce vă doriți în anul care va veni?

Rodica Rab: Să fiu împreună cu soțul meu, să reușesc să mă descurc acolo unde voi merge și, poate, să-mi fie mai puțină frică...

Rab Ioan: Realizarea unui deziderat profesional, apoi a unui deziderat social: îmi doresc un fiu...

Mihaela Furnică: Să fiu cît mai aproape de soțul meu și să pășesc cu dreptul în profesia mea pe care mi-am ales-o.

Cristian Furnică: Aș dori să-mi țin făgăduiala față de sutele de cărți necitite, să-mi țin făgăduiala față de mine de a rămîne eu însumi, să-mi țin făgăduiala față de familia mea.

În 1990 omenirea va avea nevoie de cinci ori mai multă INTELI-
GENTĂ.

Dar, în 1990, omenirea va avea nevoie cu siguranță de cinci ori mai multă DRAGOSTE.

Un tînăr spune unei tinere: te iubesc.

INTERVIURI REALIZATE DE
MARIANA VASILE și
IOAN ȚEPORDEI

Comitetul de partid, Consiliul profesoral, Consiliul U.A.S. din Institutul de medicină Timișoara urează tuturor studenților un călduros

» La mulți ani 1973! «

Colectivul redacțional

Redactor-șef: Horia Crișan

Redactori șefi-adjuncți: Pavel Pura, Ana Bercea, Furnică Cristian

Secretar general de redacție: Ion Romoșan

Tehnoredactor: Nicolae Doroiu

Conf. univ. Estera Frankel Goro, Traian Băcilă, Rodica Cojocaru, Liana Filip, Mariana Gherman, Ileana Maria Grozav, Ulpia Janina Moraru, Miroslov Nicolin, Petru Rus, Mariana Vasile, Eugen Vancu

Grafică: Veronica Coreanu, Emil Olteanu

Fotoreporter: Ioan Țepordei

